

TRUMP I LA LEGITIMACIÓ DE LA ULTRADRETA EUROPEA

Héctor Sánchez Margalef, investigador principal, CIDOB

861

DESEMBRE
2025

**Aquest article
es va publicar prèvia-
ment al diari ARA*

La nova Estratègia de Seguretat Nacional dels Estats Units i les activitats d'interferència de Washington han estat rebudes de diferent manera a Europa. Les forces d'extrema dreta del continent recolzen el discurs de Trump, però són escèptiques respecte les accions concretes del govern americà. D'altra banda, diversos líders del mainstream europeu encara confien en l'apaivagament, encara que aquest dona poques senyals d'haver funcionat.

A la Unió Europea, l'Estratègia de Seguretat Nacional dels Estats Units que ha adoptat l'administració Trump li ha explotat a la cara. Washington assumeix de ple el relat de l'extrema dreta europea d'un continent en decadència, assetjat per la immigració massiva i al precipici del declivi com a civilització. El document assenyalava la UE com a font d'aquests mals perquè soscava la sobirania de les nacions europees i promou polítiques migratòries que estant "transformant" Europa i acabant amb les identitats nacionals. Per evitar-ho, aposta per donar suport a les forces "patriòtiques" per corregir el rumb del continent i cultivar la resistència contra l'actual trajectòria dins dels països europeus.

Una part de les forces polítiques europees intenta no llegir-ho ni com un acte d'agressió ni com una declaració d'interferència en els assumptes interns de la UE i dels seus estats membres. L'altra part ho ha interpretat com una validació de les seves tesis i una legitimació per continuar mantenint una posició disruptiva cap a la UE.

Davant d'aquesta doble interpretació del que suposa l'ESN, destaquen dues realitats. En primer lloc, la incredulitat amb què una part dels estats membres de la UE i dels líders de la Unió miren els Estats Units. La interferència estatunidenca no comença amb Trump, ni Europa sempre ha estat tractada com una aliada. Els Estats Units van espionar l'excanclera alemanya Merkel del 2002 al 2013; l'*Inflation Reduction Act* es va adoptar sense considerar els interessos europeus, igual que la retirada unilateral de l'Afganistan; mentre que l'AUKUS, l'aliança militar entre Austràlia, el Regne Unit i els Estats Units, es va pactar a la seva esquena. Amb el segon mandat de Trump, la interferència només ha augmentat: Vance a la Conferència de Seguretat de Múnic, Elon Musk durant les eleccions alemanyes i Trump a les poloneses i romaneses. L'estratègia posa negre sobre blanc que ja no hi ha aliats, només interessos. I la resposta d'apaivagament practicada pels estats membres, tant al camp de golf com a la cimera de l'OTAN a La Haia, no ha funcionat.

En segon lloc, destaca el ressò que s'han fet els partits d'extrema dreta de les afirmacions de Trump perquè no és de suport absolut. Comparteixen l'anàlisi, però hi ha un punt de rebuig a la tutela estatunidenca. Orbán s'ho ha pres com una legitimació de la seva contínua disputa amb Brussel·les, tant pel que fa a l'estat de la democràcia a Hongria com respecte a les relacions amb Rússia. Meloni, sense entrar en la qüestió russa, entén que es demana que la UE sigui autònoma en matèria de seguretat, però rebutja que sigui un acte d'ingerència; més aviat està d'acord amb algunes de les afirmacions fetes sobre Europa. Bardella ha declarat que comparteix una gran part de les advertències sobre Europa que conté l'estratègia, però que no necessita que el germà gran americà doni lliçons sobre el seu país, mentre el PiS polonès compra el relat de declivi europeu. AfD ha respost dient que comparteix la lluita per un renaixement conservador. Alhora, els partits d'extrema dreta, igual que va passar amb l'acord firmat el passat estiu per Von der Leyen, també denuncien la rendició de la UE davant de Trump.

«L'Estratègia de Seguretat dels EUA posa negre sobre blanc que ja no hi ha aliats, només interessos. I la resposta d'apaivagament practicada pels estats membres, tant al camp de golf com a la cimera de l'OTAN a La Haia, no ha funcionat»

La relació beneficosa entre Trump i els partits d'extrema dreta europea s'explica per dos motius: per una banda, obtenen projecció internacional d'una ideologia compartida; i per l'altra, els permet criticar la UE com una organització inútil que no defensa la sobirania de les nacions europees. El fet que Trump legítimi aquest discurs és políticament beneficiós per a l'extrema dreta europea per molt que reconguin que si bé Trump pot ser bo per als Estats Units, no ho és necessàriament per a Europa.

La posició que no s'explica és la dels líders europeus que practiquen l'apaivagament. El document de l'administració Trump deixa per escrit el que la política exterior estatunidenca havia estat anunciant: que els Estats Units no és el poder hegemònic benèvol que la UE es pensava. Ara que Washington està disposada a intervenir quan convingui per recolzar les forces "patriòtiques" europees i prevaldrà l'*America First*, Europa ja no necessita més *wake-up calls*; és l'hora que s'aixequi.